Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

6. října 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Sítě a služby elektronických komunikací – Směrnice 2002/20/ES – Článek 13 – Poplatek za práva na užívání rádiových frekvencí – Vnitrostátní odvětvová právní úprava, která stanoví poplatek za rezervaci veřejného rádiového spektra – Vnitrostátní právní úprava, podle které udělování správních koncesí na veřejný majetek podléhá dani z převodu majetku“

Ve věci C-443/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Vrchní soud autonomní oblasti Baskicko, Španělsko) ze dne 24. dubna 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 7. června 2019, v řízení

Vodafone España SAU

proti

Diputación Foral de Gipuzkoa,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení L. S. Rossi, předsedkyně senátu, J. Malenovský (zpravodaj) a N. Wahl, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Vodafone España SAU J. L. Buendía Sierrem, E. Gardeta Gonzálezem a J. Viloria Gutiérrezem, abogados,

– za Diputación Foral de Gipuzkoa J. L. Hernández Goicoecheou, abogado, a B. Urizar Arancibia, procuradora,

– za španělskou vládu původně S. Jiménez Garcíou a A. Rubio Gonzálezem, poté S. Jiménez Garcíou, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi J. Riusem a L. Nicolae, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: španělština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 21; Zvl. vyd. 13/29, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 337, s. 37) (dále jen „směrnice 2002/20“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Vodafone España SAU a Diputación Foral de Gipuzkoa (Regionální rada provincie Gipuzkoa, Španělsko) ve věci daně, k níž byla tato společnost povinna z titulu správní koncese na právo na soukromé užívání veřejného rádiového spektra, která jí byla udělena.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 18, 30 a 32 odůvodnění směrnice 2002/20 uvádějí:

„(18) Obecné oprávnění by mělo obsahovat pouze podmínky, které jsou zvláštní pro odvětví elektronických komunikací. Nemělo by být vázáno na podmínky, které jsou již použitelné podle jiných stávajících vnitrostátních právních předpisů, které nejsou zvláštní pro odvětví elektronických komunikací. […]

[…]

(30) Poskytovatelům služeb elektronických komunikací lze uložit správní poplatky, z nichž jsou financovány činnosti vnitrostátního regulačního orgánu spojené s řízením systému oprávnění a udělováním práv na užívání. […]

[…]

(32) Kromě správních poplatků lze vybírat ještě poplatky za užívání rádiových frekvencí a čísel jako nástroj k zajištění optimálního využití takových zdrojů. Takové poplatky by neměly bránit vývoji inovačních služeb a hospodářské soutěži na trhu. […]“

4 Článek 1 odst. 1 této směrnice uvádí:

„Cílem této směrnice je prostřednictvím harmonizace a zjednodušení pravidel a podmínek pro udělování oprávnění zavést vnitřní trh v oblasti sítí a služeb elektronických komunikací, aby se usnadnilo jejich zajišťování a poskytování v celém Společenství.“

5 Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Obecné oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací“, v odstavci 2 uvádí:

„Zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací může podléhat pouze obecnému oprávnění, aniž jsou dotčeny zvláštní povinnosti uvedené v čl. 6 odst. 2 nebo práva na užívání uvedená v článku 5. […]“

6 Článek 6 téže směrnice, nadepsaný „Podmínky, které mohou být spojeny s obecným oprávněním a s právy na užívání rádiových frekvencí a čísel, a zvláštní povinnosti“, uvádí:

„1. Obecné oprávnění pro zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací a práva na užívání rádiových frekvencí a práva na užívání čísel mohou podléhat pouze podmínkám uvedeným v příloze. Tyto podmínky musí být nediskriminační, přiměřené a transparentní a v případě práv na užívání rádiových frekvencí musí být v souladu s článkem 9 [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 33)].

[…]

3. Obecné oprávnění obsahuje pouze podmínky, které jsou zvláštní pro dané odvětví a jsou stanoveny v části A přílohy, a neukládá opakovaně podmínky, které se vztahují na podniky na základě jiných vnitrostátních právních předpisů.

4. Členské státy neukládají opakovaně podmínky obecného oprávnění, pokud udělují právo na užívání rádiových frekvencí nebo čísel.“

7 Článek 12 směrnice 2002/20, nadepsaný „Správní poplatky“, v odstavci 1 uvádí:

„Jakékoli správní poplatky ukládané podnikům, které poskytují službu nebo zajišťují síť podle obecného oprávnění nebo kterým bylo uděleno právo na užívání:

a) souhrnně pokrývají jen ty správní náklady, které vzniknou při řízení, kontrole a prosazování systému obecného oprávnění, práv na užívání a zvláštních povinností uvedených v čl. 6 odst. 2, které mohou zahrnovat náklady na mezinárodní spolupráci, harmonizaci a normalizaci, analýzu trhu, sledování plnění a na další kontrolu trhu, jakož i na regulační činnost zahrnující přípravu a prosazování sekundárního práva a správních rozhodnutí, jako jsou rozhodnutí o přístupu a propojení, a

b) jsou ukládány jednotlivým podnikům objektivním, průhledným a přiměřeným způsobem, který minimalizuje dodatečné správní náklady a související poplatky.“

8 Článek 13 této směrnice, nadepsaný „Poplatky za práva na užívání a za práva na instalování zařízení“, stanoví:

„Členské státy mohou povolit příslušnému orgánu ukládat poplatky za práva na užívání rádiových frekvencí nebo čísel nebo za práva na instalování zařízení na veřejném nebo soukromém majetku, přes něj nebo pod ním tak, aby odrážely potřebu zajistit optimální využití těchto zdrojů. Členské státy zajistí, aby takové poplatky byly objektivně odůvodněné, průhledné, nediskriminační a přiměřené z hlediska jejich zamýšleného účelu, a vezmou v úvahu cíle uvedené v článku 8 směrnice 2002/21/ES […]“

9 Příloha směrnice 2002/20 stanoví:

„[…]

A. Podmínky, které mohou být spojeny s obecným oprávněním

[…]

2. Správní poplatky v souladu s článkem 12 této směrnice.

[…]

B. Podmínky, které mohou být spojeny s právy na užívání rádiových frekvencí

[…]

6. Poplatky za použití v souladu s článkem 13 této směrnice.

[…]“

Španělské právo

Právní úprava týkající se telekomunikací

10 Ley 32/2003 General de Telecomunicaciones (obecný zákon 32/2003 o telekomunikacích), ze dne 3. listopadu 2003 (BOE č. 264 ze dne 4. listopadu 2003, s. 38890, dále jen „LGT 2003“), provedl do španělského práva směrnice z oblasti telekomunikací přijaté v roce 2002, mezi něž patří směrnice 2002/20.

11 Článek 49 tohoto zákona stanoví:

„1. Operátoři a držitelé práv na užívání veřejného rádiového spektra nebo číslovacích zdrojů jsou povinni platit poplatky stanovené právním řádem.

2. Tyto poplatky mají za cíl pokrýt:

a) správní náklady na regulační činnost zahrnující přípravu a prosazování sekundárního práva Společenství a správních rozhodnutí, jako jsou rozhodnutí o propojení a o přístupu;

b) náklady na řízení, kontrolu a prosazování systému stanoveného tímto zákonem;

c) náklady na řízení, kontrolu a prosazování práv na užívání veřejného majetku, práv na užívání veřejného rádiového spektra a přidělování čísel;

d) náklady na správu oznámení upravených v článku 6 tohoto zákona;

e) náklady na mezinárodní spolupráci, harmonizaci a normalizaci a analýzu trhu.

3. Aniž je dotčeno ustanovení odstavce 2, je cílem poplatků za užívání veřejného rádiového spektra, přidělovaných čísel a veřejného majetku nezbytného k instalování sítí elektronických komunikací potřeba zajistit optimální využití těchto zdrojů při zohlednění hodnoty a omezenosti statků, jejichž užívání je povoleno. Uvedené poplatky musí být nediskriminační, průhledné, objektivně odůvodněné a přiměřené z hlediska svého účelu. Musí také podporovat dosahování cílů a dodržování zásad stanovených v článku 3 za podmínek stanovených v právních předpisech.

[…]“

12 Obsah tohoto ustanovení byl v podstatě převzat do článku 71 Ley 9/2014 General de Telecomunicaciones (obecný zákon 9/2014 o telekomunikacích), ze dne 9. května 2014 (BOE č. 114 ze dne 10. května 2014, s. 35824, dále jen „LGT 2014“).

13 Příloha I LGT 2014 obsahuje bod 3, nadepsaný „Poplatek za rezervaci veřejného rádiového spektra“, jehož odstavec 1, který je v podstatě totožný s odstavcem 1 bodu 3 přílohy I LGT 2003, zní takto:

„Rezervace frekvence veřejného rádiového spektra operátory pro soukromé nebo zvláštní použití ve prospěch jedné nebo více osob či subjektů podléhá ročnímu poplatku za podmínek stanovených v tomto odstavci.

Při určení výše tohoto poplatku, který musí osoba povinná k dani zaplatit, se zohlední tržní hodnota užívání rezervované frekvence a zisk, který z toho může mít příjemce.

[…]“

14 Bod 3 odst. 6 přílohy I LGT 2014 uvádí:

„[…] Nezaplacení poplatku [za rezervaci veřejného rádiového spektra] může odůvodnit pozastavení nebo ztrátu práva na užívání veřejného rádiového spektra […]“

15 Článek 62 LGT 2014, který v podstatě odpovídá článku 45 LGT 2003, uvádí:

„[…]

Zvláštním užíváním veřejného rádiového spektra je užívání frekvenčních pásem, na něž se vztahuje oprávnění ke sdílenému užívání, bez omezení počtu operátorů nebo uživatelů, a to za technických podmínek a pro služby určené v každém jednotlivém případě.

Soukromým užíváním veřejného rádiového spektra je výlučné užívání nebo užívání omezeným počtem uživatelů některých frekvencí ve stejné fyzické oblasti.

[…]

3. V případě zvláštního užívání frekvenčních pásem schválených za tímto účelem prostřednictvím veřejných sítí elektronických komunikací instalovaných nebo provozovaných operátory elektronických komunikací je právo na užívání veřejného rádiového spektra uděl
ováno ve formě obecného oprávnění.

[…]

4. Práva na užívání veřejného rádiového spektra jsou ve formě individuálního oprávnění udělována v následujících případech:

a) Jedná-li se o rezervaci práva na zvláštní užívání radioamatéry nebo rezervaci práva na užívání pro jiná využití bez ekonomického obsahu, na něž se vztahuje zvláštní právní úprava, která stanoví takové individuální oprávnění.

b) Je-li žadateli uděleno právo na soukromé užívání za účelem vlastního poskytování služeb, vyjma případů orgánů veřejné správy, které vyžadují přidělení do veřejné sféry.

5. Ve všech ostatních případech, které nejsou uvedeny v předchozích odstavcích, vyžaduje právo na soukromé užívání veřejného rádiového spektra správní koncesi. Udělení této koncese je podmíněno tím, aby žadatelé měli postavení provozovatele elektronických komunikací a nevztahoval se na ně žádný ze zákazů uzavírat smlouvy stanovených v [Real Decreto Legislativo 3/2011 por el que se

aprueba el texto refundido de la Ley de Contratos del Sector Público (královské legislativní nařízení 3/2011, kterým se schvaluje přepracované znění zákona o veřejných zakázkách), ze dne 14. listopadu 2011 (BOE č. 276 ze dne 16. listopadu 2011, s. 117729)].

[…]“

Právní úprava týkající se daně z převodu majetku a listinných právních aktů

16 Článek 7 odst. 1 Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (přepracované znění zákona o dani z převodu majetku a listinných právních aktů), vycházejícího z Real Decreto Legislativo 1/1993, por el que se aprueba el Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (královské legislativní nařízení 1/1993, kterým se schvaluje přepracované znění zákona o dani z převodu majetku a listinných právních aktů), ze dne 24. září 1993 (BOE č. 251 ze dne 20. října 1993, s. 29545), a čl. 7 odst. 1 Norma Foral 18/1987, del territorio histórico de Guipuzkoa, del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (regionální zákon 18/1987 historického území Guipuzkoa o dani z převodu majetku a listinných právních aktů), ze dne 30. prosince 1987, stanoví:

„Převody majetku podléhajícími dani jsou:

[…]

b) Vznik věcných práv, půjček, ručení, nájmů, důchodů a správních koncesí, kromě případu, kdy je jejich cílem převod práva na užívání železniční infrastruktury nebo přístavních a letištních budov či zařízení.“

17 Článek 28 odst. 1 písm. b) Reglamento de desarrollo de la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al uso del dominio público radioeléctrico (prováděcí nařízení k obecnému zákonu 32/2003 ze dne 3. listopadu o telekomunikacích, které se týká užívání veřejného rádiového spektra), vycházejícího z Real Decreto 863/2008, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo de la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al uso del dominio público radioeléctrico (královské nařízení 863/2008, kterým se schvaluje prováděcí nařízení k obecnému zákonu 32/2003 ze dne 3. listopadu o telekomunikacích, které se týká užívání veřejného rádiového spektra), ze dne 23. května 2008 (BOE č. 138 ze dne 7. června 2008, s. 26305), stanoví:

„Vnitrostátní úřad pro radiokomunikace může v obecném správním řízení […] odebrat oprávnění k soukromému užívání veřejného rádiového spektra z následujících důvodů:

[…]

b) Nezaplacení daně z převodu majetku a listinných právních aktů.

[…]“

18 Článek 2 Ley 58/2003 General Tributaria (zákon 58/2003, kterým se stanoví všeobecný daňový zákoník), ze dne 17. prosince 2003 (BOE č. 302 ze dne 18. prosince 2003, s. 44987), definuje pojem „daň“ jako poplatek požadovaný „bez protiplnění, jehož zdanitelným plněním jsou operace, úkony nebo skutečnosti, které prokazují finanční způsobilost daňového poplatníka“.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

19 Vodafone España je telekomunikačním operátorem, který poskytuje mobilní telefonní služby na španělském území.

20 V roce 2011 bylo společnosti Vodafone España uděleno několik koncesí na soukromé užívání veřejného rádiového spektra pro pásmo 2,6 GHz a tato společnost zaplatila na základě bodu 3 přílohy I LGT 2003 poplatek za rezervaci veřejného rádiového spektra. Podle regionálního zákona 18/1987 o dani z převodu majetku a listinných právních aktů provedla Vodafone España rovněž samovyměření daně z převodu majetku a listinných právních aktů (dále jen „daň z převodu majetku“) a tuto daň zaplatila.

21 Společnost Vodafone España měla nicméně za to, že tato daň je v rozporu s unijním právem, a správní cestou požádala o vrácení částek, které z titulu této daně zaplatila.

22 Vzhledem k tomu, že její žádost byla zamítnuta, podala společnost Vodafone España k předkládajícímu soudu žalobu na neplatnost proti rozhodnutím, kterými byla její žádost zamítnuta, a v podstatě tvrdila, že povinnost zaplatit daň z převodu majetku vede v rozporu s článkem 13 směrnice 2002/20 ke dvojímu zdanění, jelikož tatáž skutečnost, tedy správní koncese na soukromé užívání veřejného rádiového spektra, vede ke vzniku povinnosti zaplatit jak poplatek za rezervaci veřejného rádiového spektra, tak daň z převodu majetku.

23 Regionální rada provincie Gipuzkoa popírá existenci dvojího zdanění, přičemž vychází z toho, že španělské právo rozlišuje pojem „poplatek“ a pojem „daň“. V podstatě tvrdí, že skutečností, která zakládá povinnost k poplatku za rezervaci veřejného rádiového spektra, je rezervace veřejné rádiové frekvence pro účely soukromého užívání, zatímco daní z převodu majetku je zatížen převod majetku uskutečněný udělením práv na soukromé užívání. Podle této regionální rady neomezují články 12 a 13 směrnice 2002/20 možnost členských států zavést jiné druhy daňových zatížení, než jaké jsou uvedeny v těchto článcích, jako jsou daň z převodu majetku a daň z příjmu právnických osob, kterými jsou zatíženy všechny subjekty.

24 Podle předkládajícího soudu je právní režim veřejného rádiového spektra v podstatě totožný s obecným režimem zavedeným články 84 až 104 Ley 33/2003, del Patrimonio de las Administraciones Públicas (zákon 33/2003 o majetku orgánů veřejné správy), ze dne 3. listopadu 2003 (BOE č. 264 ze dne 4. listopadu 2003, s. 20254), který se vztahuje na veškerý veřejný majetek ve vlastnictví španělských orgánů veřejné správy. Uvedený soud z toho dovozuje, že telekomunikační operátor, který je výhradním úspěšným uchazečem o určité frekvence, získá skutečnou správní koncesi na veřejný majetek, která má stejnou povahu jako koncese uvedená v čl. 7 odst. 1 písm. b) regionálního zákona 18/1987 o dani z převodu majetku a listinných právních aktů a která zahrnuje – stejně jako každá koncese – dočasné soukromé užívání veřejného majetku poskytnuté jako protiplnění za zaplacení poplatku.

25 Mimoto skutečnost, že nezaplacení daně z převodu majetku představuje důvod pro odnětí oprávnění k užívání veřejného rádiového spektra, může být podle předkládajícího soudu chápána v tom smyslu, že podle vnitrostátního zákonodárce je zaplacení daně z převodu majetku fakticky předpokladem pro udělení práva na soukromé užívání veřejného rádiového spektra.

26 Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Vrchní soud autonomní oblasti Baskicko, Španělsko) měl nicméně za to, že ve sporu, který mu byl předložen, vyvstávají otázky výkladu unijního práva, a rozhodl se proto přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 13 a odpovídající a doplňující ustanovení směrnice [2002/20] vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby Španělské království, a zejména daňově autonomní historické území provincie Gipuzkoa, zatížilo právo na užívání rádiových frekvencí telekomunikačním operátorem, které již

podléhá poplatku [za rezervaci veřejného rádiového spektra], [daní z převodu majetku], která se obecně vztahuje na správní koncese na užívání veřejného majetku, a to v souladu s regionálními právními předpisy, které upravují toto daňové zatížení?“

K předběžné otázce

27 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda článek 13 směrnice 2002/20 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát, jehož právní úprava stanoví, že právo na užívání rádiových frekvencí podléhá poplatku za rezervaci veřejného rádiového spektra, podrobil kromě toho udělení správních koncesí na toto spektrum dani z převodu majetku, která obecně zatěžuje udělení správních koncesí na veřejný majetek na základě právní úpravy, která se konkrétně nevztahuje na odvětví elektronických komunikací.

28 Na úvod je třeba poznamenat, že cílem směrnice 2002/20 je podle jejího článku 1 zavést prostřednictvím harmonizace a zjednodušení pravidel a podmínek pro udělování oprávnění vnitřní trh v oblasti sítí a služeb elektronických komunikací, aby se usnadnilo jejich zajišťování a poskytování v celé Evropské unii.

29 Za tímto účelem směrnice 2002/20 stanoví nejenom pravidla týkající se řízení o udělení obecných oprávnění nebo práv na užívání rádiových frekvencí nebo čísel a obsahu uvedených oprávnění, ale rovněž pravidla týkající se povahy a rozsahu peněžních poplatků souvisejících s uvedenými řízeními, které členské státy mohou ukládat podnikům v odvětví služeb elektronických komunikací (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Proximus, C-454/13, EU:C:2015:819, bod 19 a citovaná judikatura).

30 Konkrétně článek 12 směrnice 2002/20, nadepsaný „Správní poplatky“, stanoví, že poskytovatelům služeb elektronických komunikací lze uložit správní poplatky, z nichž mají být financovány činnosti vnitrostátního regulačního orgánu spojené s řízením systému oprávnění a udělováním práv na užívání.

31 Vedle těchto správních poplatků mohou členské státy podle článku 13 této směrnice, nadepsaného „Poplatky za práva na užívání a za práva na instalování zařízení“, ukládat za práva na užívání rádiových frekvencí nebo čísel nebo za práva na instalování zařízení na veřejném nebo soukromém majetku, přes něj nebo pod ním, která udělují podnikům zajišťujícím sítě a poskytujícím služby elektronických komunikací, poplatky, jejichž účelem je zajistit optimální využití těchto zdrojů.

32 Jak vyplývá z ustálené judikatury, členské státy nemohou v rámci směrnice 2002/20 uložit jiné poplatky za zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací, než jsou poplatky, které stanoví tato směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Proximus, C-454/13, EU:C:2015:819, bod 20 a citovaná judikatura), tedy poplatky uvedené v bodech 30 a 31 tohoto rozsudku.

33 V projednávaném případě se předkládající soud zaprvé zabývá slučitelností kumulace poplatků s článkem 13 směrnice 2002/20.

34 V tomto ohledu stačí připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že článek 13 směrnice 2002/20 nevylučuje kumulaci několika poplatků v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví uložení poplatku, jehož účelem je podpořit optimální využití frekvencí, společně s dalším poplatkem, jenž má tentýž účel, pokud tyto poplatky jako celek splňují podmínky uvedené v daném článku 13 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. března 2013, Belgacom a další, C-375/11, EU:C:2013:185, bod 48).

35 Zadruhé předkládající soud uvádí, že daňové zatížení převodu majetku dotčené v původním řízení není podle použitelného vnitrostátního práva kvalifikováno jako „poplatek“, což je jediný pojem, na který odkazuje článek 13 směrnice 2002/20, nýbrž je kvalifikováno jako „daň“.

36 Z judikatury Soudního dvora v tomto ohledu vyplývá, že v rámci přezkumu dotyčné daňové zátěže nemůže být předkládající soud vázán kvalifikací této zátěže podle platného vnitrostátního práva a že uvedený soud musí vycházet z objektivních charakteristik této daňové zátěže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. ledna 2017, IRCCS – Fondazione Santa Lucia, C-189/15, EU:C:2017:17, bod 29).

37 Okolnost, že daňová zátěž dotčená v původním řízení je v projednávaném případě podle vnitrostátních právních předpisů kvalifikována jako „daň“, proto sama o sobě nebrání tomu, aby se na ni vztahoval článek 13 směrnice 2002/20.

38 Zatřetí, předkládající soud si klade otázku, zda může být slučitelnost takové „daně“, o jakou se jedná v původním řízení, se směrnicí 2002/20 zpochybněna okolností, že se řídí právní úpravou, která se nevztahuje konkrétně na odvětví elektronických komunikací.

39 V tomto ohledu je třeba uvést, že je pravda, že čl. 6 odst. 3 směrnice 2002/20, ve spojení s bodem 18 jejího odůvodnění, stanoví, že obecné oprávnění, které zaručuje práva na zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací, obsahuje pouze podmínky, které jsou zvláštní pro odvětví elektronických komunikací, a nikoli podmínky, které se vztahují na podniky na základě jiných vnitrostátních právních předpisů, které nejsou zvláštní pro toto odvětví.

40 Avšak jak vyplývá z čl. 6 odst. 4 směrnice 2002/20, ve spojení s částmi A a B její přílohy, práva na užívání rádiových frekvencí na jedné straně a obecné oprávnění na straně druhé jsou předmětem odlišných postupů, jejichž podmínky nejsou totožné.

41 Požadavek stanovený v čl. 6 odst. 3 směrnice 2002/20, který se vztahuje na obecné oprávnění, nelze proto vztáhnout na poplatky stanovené v článku 13 této směrnice, a tudíž okolnost, že poplatek je upraven právní úpravou členského státu, která není zvláštní pro odvětví elektronických komunikací, nemůže sama o sobě bránit použití této směrnice a konkrétně ani jejího článku 13.

42 Začtvrté, předkládající soud se táže, zda má skutečnost, že se daň z převodu majetku vztahuje na všechny hospodářské subjekty, a nikoli pouze na poskytovatele služeb elektronických komunikací, vliv na použitelnost článku 13 směrnice 2002/20 ve sporu v původním řízení.

43 Je pravda, že Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že poplatek, který nejsou povinny platit výlučně subjekty, které zajišťují sítě a poskytují služby elektronických komunikací, nebo subjekty, které mají práva podle článku 13 směrnice 2002/20, nepředstavuje s ohledem na své charakteristiky „poplatek“ ve smyslu tohoto článku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 36).

44 Soudní dvůr však upřesnil, že tak tomu bylo z důvodu, že skutečnost zakládající povinnost k poplatku dotčenému v původním řízení nesouvisela s udělováním práv na užívání rádiových frekvencí nebo čísel nebo práv na instalování zařízení na veřejném nebo soukromém majetku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 37), přičemž okolnost, že uvedený poplatek zatěžoval všechny hospodářské subjekty, nebyla pro učinění tohoto závěru rozhodující.

45 Z toho plyne, že poplatek, který je uložen všem hospodářským subjektům, může spadat pod článek 13 směrnice 2002/20, pokud skutečnost, která zakládá povinnost k tomuto poplatku, souvisí s udělováním práv na užívání rádiových frekvencí nebo čísel nebo práv na instalování zařízení na veřejném nebo soukromém majetku.

46 Tak je tomu zejména v případě, kdy je dotyčný poplatek uložen podnikům, které zajišťují sítě a poskytují služby elektronických komunikací jako protiplnění za právo užívat rádiové frekvence (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2015, Base Company, C-346/13, EU:C:2015:649, bod 22).

47 V projednávaném případě z použitelného vnitrostátního práva, zejména z článku 45 LGT 2003, podle všeho vyplývá, že udělení správní koncese na veřejné rádiové spektrum je nezbytné k tomu, aby bylo možné získat právo na výhradní užívání frekvencí veřejného rádiového spektra. Z článku 28 odst. 1 písm. b) prováděcího nařízení k LGT 2003, jak bylo schváleno královským nařízením 863/2008, mimo jiné vyplývá, že nezaplacení daně z převodu majetku je důvodem pro odnětí oprávnění k takovému užívání.

48 S výhradou ověření předkládajícím soudem, který má jako jediný pravomoc vykládat vnitrostátní právo, se tak jeví, že zaplacení daně z převodu majetku je předpokladem pro získání práva na užívání rádiových frekvencí, a tudíž že tato „daň“ vykazuje vlastnosti poplatku uloženého jako protiplnění za toto právo.

49 V případě, že by s ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl předkládající soud k závěru, že se na daň z převodu majetku vztahuje článek 13 směrnice 2002/20, musel by ověřit, zda tato daň a poplatek za rezervaci veřejného rádiového spektra splňují jako celek podmínky uvedené v tomto článku 13 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. března 2013, Belgacom a další, C-375/11, EU:C:2013:185, bod 48).

50 Poplatek za práva na užívání rádiových frekvencí, který mohou členské státy zavést, musí být v tomto ohledu objektivně odůvodněný, průhledný, nediskriminační a přiměřený zamýšlenému využití a musí zohledňovat zejména cíle, kterými jsou podpora hospodářské soutěže a účinné využívání rádiových frekvencí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. března 2013, Belgacom a další, C-375/11, EU:C:2013:185, bod 46).

51 Z článku 13 směrnice 2002/20, ve spojení s bodem 32 jejího odůvodnění, rovněž vyplývá, že poplatek ukládaný operátorům telekomunikačních služeb za využití rádiových frekvencí musí sledovat cíl zajistit optimální využití těchto rádiových frekvencí a nebránit vývoji inovačních služeb a hospodářské soutěži na trhu (rozsudek ze dne 21. března 2013, Belgacom a další, C-375/11, EU:C:2013:185, bod 47).

52 Pokud jde konkrétně o způsob určení výše poplatku za užívání rádiových frekvencí, oprávnění užívat veřejný statek, který představuje omezený zdroj, umožňuje jeho držiteli realizovat značný hospodářský prospěch a uděluje mu výhody ve vztahu k dalším provozovatelům, kteří si rovněž přejí užívat a využívat tento zdroj, což odůvodňuje uložení poplatku reflektujícího zejména hodnotu užívání dotčeného omezeného zdroje (rozsudek ze dne 21. března 2013, Belgacom a další, C-375/11, EU:C:2013:185, bod 50 a citovaná judikatura).

53 Za těchto podmínek zajištění cíle, aby provozovatelé optimálně využívali omezené zdroje, k nimž mají přístup, předpokládá, že výše tohoto poplatku je stanovena přiměřeně zejména hodnotě využití těchto zdrojů, což vyžaduje zohlednění hospodářské a technologické situace dotčeného trhu (rozsudek ze dne 21. března 2013, Belgacom a další, C-375/11, EU:C:2013:185, bod 51 a citovaná judikatura).

54 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět, že článek 13 směrnice 2002/20 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát, jehož právní úprava stanoví, že právo na užívání rádiových frekvencí podléhá poplatku za rezervaci veřejného rádiového spektra, podrobil kromě toho udělení správních koncesí na toto spektrum dani z převodu majetku, která obecně zatěžuje udělení správních koncesí na veřejný majetek na základě právní úpravy, která se konkrétně nevztahuje na odvětví elektronických komunikací, když skutečnost, která zakládá povinnost k této dani, souvisí s udělováním práv na užívání rádiových frekvencí, pokud tento poplatek a tato daň splňují jako celek podmínky uvedené v tomto článku, zejména podmínku týkající se přiměřené povahy částky vybrané jako protiplnění za právo na užívání rádiových frekvencí, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

55 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Článek 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát, jehož právní úprava stanoví, že právo na užívání rádiových frekvencí podléhá poplatku za rezervaci veřejného rádiového spektra, podrobil kromě toho udělení správních koncesí na toto spektrum dani z převodu majetku, která obecně zatěžuje udělení správních koncesí na veřejný majetek na základě právní úpravy, která se konkrétně nevztahuje na odvětví elektronických komunikací, když skutečnost, která zakládá povinnost k této dani, souvisí s udělováním práv na užívání rádiových frekvencí, pokud tento poplatek a tato daň splňují jako celek podmínky uvedené v tomto článku, zejména podmínku týkající se přiměřené povahy částky vybrané jako protiplnění za právo na užívání rádiových frekvencí, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.